

רְגִזָּה גַּדְלָה

עלון יומי ללימוד הדף הימי ו"ו ע"ז "מדרשת הדף הימי פ"ת"

!!! מקום זה מיועד להנצהה !!!

מסכת סנהדרין - דף ט סא

סיכון הדף

כישוף. כלאים. בדין ברכת ד'. חיובים על עובד ע"ז, כדרך, בעבודת פנים. עבודה זרה במעשה אמרה. מחלוקת אהבה או יראה.

עובד "הר" לשם עבודה זהה אפליו שהר עצמו אין בו איסור, מעשינו יהיה ע"ז ויתחייב בשייח' ר' יונה, כי בשוחט אף שהוא מעשה מותר **כיוון** שנוצר לצורך הדקקה והתקורתו כבר יש;
זהו: חביב מורה, **ספילא** אין צורך בלימוד ביחס להחשה מעבודה לעבודה, ו"**זונח**" למד
על עבודות פנים. והשתחוויה" למד על עצמה בלבד.

שאלא ב' אה דפתי אמר רבינו, לצד של המקשה שIASOR השתחוויה אף הוא בא למול הצלב, ובהיותו מושך מושך עליון, על מנת לא לפגוע בעובדה זו רזה שלא כדרוכה, וכן לומר שרובה שבא לבוד בדרך בזווית, שהרי זה גופא מותמעת מהשתחוויה שנאסרת, רק שגופאותן של דרך בכבוד ולא בבזווית, **אללא** מומעט עבותות בזווית שלא כדרוכה שאינו חייב, **ונגען מרכוליט** שדרך בעובדותו לזרוק אבניים, ואם בזעה ע"פ פער עצמוני ישבו מרכוליטים, **שאלות הגם**, שאין עוד בחוקים לשיעוריהם **אבר ר'** מכאן למדונו חיבת לוחות לMarcoLi, **ולא יזבחו** פוטוסטטן עם צרף לעובדה הנכרת דרכאה השיר והוא מגדיר עבודה מ"איוכה עבוזי" א"כ נלמד לשאנה דרכה **ולפי חז"א הנכרת בדעת רבנן** כבר למדנו עבודה שאינה אוניה שזבחה הרחשה שיצאה למד על הצלב, **ברשותו גראתת הגם**, ולכך ברבו את גדרה הוא אף מוכיח.

ר' יוספ' המנוגן אבל שורדים כאשר הולך להחפש פגש ברורה **ששאל אתו סתרה** בזאת שעובד בעבודת כוכבים חביב מיטה, מבואר שמתחייב דוקא באופן עשבדי, אולם אם ר' אמר אין חיב. **ואילו במשנה ליקון** (ס, א) מבואר שיש חיב אף אם אמר "אעבוז" או "אלך ואבעז" או "ילך ונבעז". **ב'iar ב' המנוגן** שבאמיריה יש סיבה לכך כיון שהוא לא מאמין בזאת, אבל במוניה מדבר שאל ואילו אלהות עד שעבוד בעבוד. **רב יוסוף** מבהיר שיש הלוות במלוקת תנאים, אדם שאמר באו ועובדוות, **ל'ים** חיב בדורות הסוציאטי. **רב' יהודה**, פטור **במארת הנם**, באופן שעבדוות, חיב מ"ל עתשו הרבה לר' סבר שבדיבור בלבד, **ר' סבר** שבדיבור נחشب מסית, וכן דברי המשנה לקמן שבדיבור **ולרבי יהודה** דבור אינו נחشب להסתה, ורק דבריו המשנה לעיל שאנן חיב אלא לא עשבדי. **חו' בו רב יוסוף**, שבוגר לדיין שאמור לו אין נחشب אעבוז" וכו', **אלא נחלקין במשמעות שיעבדו את עצמן**, ואמור לו שיעבדו אוטר, **ר' סבר** שナンחchap למסית ואומרים לו שמתכוונים לעובד אותו. **ולרבי יהודה סבר** שאין מסית שהם נונוקים עליו شهرו מה הבדל בין לבנים. ובון המשניות יש חלק, במקום שיש רבם, ורבם במקומו שיש נונוקים עליו شهرו מה הבדל בין לבני נונוקים. ר' יוסוף רק על עבדה בפועל משפטן שמוסתר שיחזר בהם ומתחייבים ר' יוסוף לא עבדה. **רב יוסוף**, אולם ביחס חיב אף על אמוריה שאין ריגול שחווד ר' יוסוף לא עבד חיב. **שאל אבוי** **אין הבדל** בין ייחידי לרבים לבני הסתה, אולם דינם שונים, יחד גענש בסיסקיליה חמורה ומוקמו אינן אבד, ורבים אבד מפומות ומיתם בסוף, **אולם** לבני שאר ינימין שווים הם. **באר אבוי**, החילוק בין המשניות אם **הסיתו אחריהם** גיר אחריהם ועובד רק לבן חיב בלא מעשה, אם **הסיתו עצמן** תיכון וחיזור בו וחיב רק על מעשה, **ודרש כרב** שנסוף לא תאהבה לו ולא תמשמע אלו"ם ואילו אם תרצה היה חיב אף בלא בעודה, **דעת רבנן** בבר המשניות הסיתו אותן אחרים, במשנה שיחיבו על האמירה **ר' יוסוף** שחראו לו שחרואת עת העז, ולכך לא יחוור, ובאותם לא אמרו רק כרך עשרה וכי יחוור בו ומתחייב בעבודה. **והבא ר' רואה** ממה שנאמר **"הקרובים** אליך או **הרחוקים** מך" היהירה גוראה שאנו בהרחקים ממש שבקרכובים אין מושג, **ונוצרך לומר** כוון שהסתירות אמר לו פלאות על הרחוקים וshall שיתופתה. **דעת רב אשין**, בישראל מומר חיב על אמיריה כלבד. **לרבינו**, נכתבו המשניות בذرן של לא זו אף זו, **ובאמת** חיב על אמיריה ובודאי

שלול עבודה.
לא מוחמת אלוהות, אלא מוחמת אהבת אדם שמעוניין בשיעבוד, או מוחמת פחד.
אבל צייר שחריר לא קיבל אלוהות. **אבי** הוכיח שיטתו מלשון
רבינו ירמיה שבאו לרובות עבודה דרך ואשר עבדות פנים שלא כדר. **חוכם אבוי**, לא
משתוויה להם" דזוק לא לרובות זהה יש אסור ולא לאדם, "א"כ עשה עצמו אלוהות,
הרביהה הביריתא דוגמה מהקן, "א"כ כוכיח אבי שאסור לעובד מיראה, שהרי המן
השתוויה לו מוחמת פחד המלך, ודזוק לא לרובות אלוהות, ובאמת בהן לא היה אסור מוחמת
אהבתיאו טוראת המלך. **הבא אמר ראי**, מ דין כן שנמשח שחייב בטאת על ע"ז **לענין רבען**
ושנעשה טוראת המלך, היינו לא דעת שונשנה סוטויים אסור מוחמת ע".
ולעדת רבנן
באות סזה שונת מעשי, היינו לא דעת שונשנה סוטויים אסור מוחמת ע".
כי בוטאת בהעלם דבר, היינו נעלם ממנה אישור ע". ומודים שמביא שעריה, ואני בפיא
חוכם אבוי שוננת שבית כנסת לפניו, שהרי ליבם לשפטם. ואני למר שראת דמות שיש
ההשתוויה לו מוחמת פחד מיראה או פחד מיראה או פחד מיראה או פחד מיראה או
שעבודתם לה, שאמ קובל באלוהות הר הייחודי מיראה, אם ורק יכול את המלך, אך בכל כלום,
הבא אמר שחייב טוראת הר הייחודי מיראה, אם ורק יכול את המלך, אך בכל כלום,
ואנו מוכיר באלוהות הר הייחודי מיראה, אם ורק יכול את המלך, אך בכל כלום.

רב שמעון אמר שבני נח הצטו אף על אישור **כישוף** "מכשפה לא תחיה" **נסמך** "כל שוכב עם בהמה מות ימות" **מי שישנן** בכלל שכיבוה עם בהמה **ישנו** בכלל אישור כישוף. **רב אלעזר אמר** שבני נח הצטו אף על **הכלאות**, **ביאר שמאלא** "את חקתי תשמרן" דוחייח שרב נח (והם פמארת שהחומרה הקדימה את החוק שבר הצטו לעיל בפניהם, ולא Donne לא אמר בשאר המquotות "שומרת את חוקי" שהשומרה קדמת לחוק, ע' רשות' ד"ה חוקים) **ונאמר** בהמשך "בהתער לא תרבעו כלאים ושוך לא תזרע כלאים", בהמה נאסורה בהרבעה על בהמה אחרת, שדה נאסורה בהרכבה. **וכשים** שאין הבדל בין הארץ להול' באיסור כלאי בהמה **קר** אין הבדל בזה בכלי ישה.

הتابר במשנה שאמר ריב"ל שדנום את העדים ע"ז האדם שבירך את השם בכינוי "יכה יוסי את יוסי". **"ויאשר ובחאה בר יעקב"**, שלא חייב עד שיאשר שם של ד' אותיות, **וחידוש** שנזכר במשנה שם בעלמאן, **קמ"ל** שיש הנדרה של שם בן ד' אותיות. **"ויא'** שהלמה מכאן ש' אותיות מוגדר שם, שהרי שירך שם בן מ' אותיות ונזכר במשנה כינוי בעלהן, **קמ"ל** שמותרין על ד' אותיות.

כדי להרוו את החיה מבאר במשנה מוצאים את כלם, **חידונים עודדים** ואומרים לעדים שיאמרו מה שמענו, וכאשר שמעו הדינים קורעים וכו'. **המקור לעמד** ביאר רבינו יצחק **בר אפי** הנקembr בספר שופטים אצל עגנון מלך מואב שונעט כאשר הזכר אחד את דבר ד'. למרות שהזכיר כינוי כ"ש שם מהיהיך וכ"ש ישאל. **וזו קריעה למ"ד** מפה שאליקום בלהקחו ונשבעו כי יסוו זיהוי באה אל חקוקו קרויע בגדים לאחר שארחאהו שליטו של רוחבו רבכ"ל.

הדיינים קורעים את בגדיהם ולא מתקנים, **בiar רבינו אבהו** שהמקור בעז"ש מזכיר עלישע את בגדיו לאחר שעלה אליהו השמיימה, **שנאמר** "וקרעם לשניהם" יש כאן ריבוי שנשאר קרו לעולם. **חומרם בקרעה**, העד בשעה ששמע צפי המקל, והדין ששמע מפי ה' העד, **ואין הדברים אריכים לארוח שוב** בדין בו"ג משון שקרים כאשר שמעו מהמקל, **ואמנם היה צד** שקרים פעם ונסוף, **אלם** לדוד מחקקה תמלל שקרים, ואילוקים, שבנה ויואח את קרו שוב. ורב"ה שראה ישראל כבודו של יהוה **בשם שמואל** אמר שמשוע פגוי גוי או ציירם לקרו. **עד אמר** שיש חיב קריעה על השם המיחיד ולא כל כני. **וחולק על רבינו חייא** אמר שרבותן זהה שאנו אימות ב"ד תקיפה אינו קרו על ברכת ד', שא"כ כל הבד יהוה מלך קראים, **ובודאי** שאנו כונתו על ישראל שאינם זופקרים בעז"ש, **אלא כונת על הגויים**, והם אינם בקיים בשם ה'ים. **סביר**

של כיוון בזום שבדי תקף למרות שהנברך הוא נוי, קורעט ואיך קדרו שמאנו. **בבואר במשנה** השעה השני לא אומר את דבריו המככל, אלא אומר ששמעו בדבריו העד הראשון, אמר ר' מנא למדנו מכאן תורה עדות כזו שיפרשו הכהן בדיןינו נפשות, רק בכל מקום אמרו חז"ל שיפרשו העדים דבריהם, אולם באופן זה העמידו דבריהם על דין תורה, שאיל"כ לא יתכן שהחרנו בעל עדות כשרה. **וספה שאקרים המשנה שף העד השלישי** אומר שמענו כן, לדעת ר' ע' שהקוש שלשה עדים לשניים, וכך השלישי יש לו חלק בעדות.

מבארת המשגה דעת richtig על עז: **חוב סקליה** באוניות של עבד, מזבח, מקטיר, מנך, משתחווה, מכבול, לאלוור, אוורור לו אליהם. **איסור לא לתעשת**, מגף, מנשך, מכבד, מרץ, פרוחץ, מכבש, מנעיל, הנודר בשמו, או הנשבע בשמו. **עובד בדר בזין**, אלום אם זו העובודה זרה מתחייב בונשו כפוער עצמו לבעל פעור, או זורקaban למוקוליס.

המשנה כתבה "עבד" והבאה עוזנו לעוד גורמים, **אבל רבי רומי** שיש יותר בזין אם עבר דרךך, או עושה עבודה נזנchromת במסנה **לפרות** שאינם בדרך העבודה זרה המסייעת לשעבוד לך, אולם עבודות אלו אסרוות ומהירותן טויה (ובאו להלן כל המקרים). לא מנו זורק דם לעז", ביאר אבוי שנכלל בכלל מנס" ב"ל אסור וכחיהם מדם".

מבואר בפסקוק זובח לאלקים **חרם** בלתי לדי' לבדו, לא נזכר כאן אפשרות שחיות חזק בקדושים (בירהה הגם), שאמנם שישתע בחוץ יש חיבר כרת לאו "ירום" אלם היה צד למור שבהתורה היה עונש מיתה, ובela התראה כרת, קמ"ל שתחיד כרת, וופסוק מתייחס לzhouב'ם ע"ז), **אלל** כל שחיות לע"ז, וממה שנאמר "בלתי לדי' הרבו כל בעבודה שנשעות לשים ד', אם עשה לשם ע"ז חי'ם. וביהיה כתבה במפורש ולא גכללה בכלל היבשות לזרע בעבודות פנים שעיליהם איסויו, והשתווינו שאינה בעבודת פנים נאסר זילך ועובד אליהם אחרים ויתחחו להם" ונספק "זהוצאת את האיש הזהא". אזהרה למדנו כי לא תשחחו לאآل אחר." (נמצאים למדים, זוכה יראה מן הכלל לרבות כל בעבודות פנים, שאם העשיהם שלآل כדרכם נטב' ע"ז שחיות שוחחויות למלמד כל בעבודה לבגד, מלילא מנפץ, מנשך, מלכיש, גניעל שאומן בעבודות פנים אללא בעבודת כבוד, אein בהם קיתה אללא אל עשותה, שאלת ר' בר רב בר טו לאבבי, אלו אף השתחווים למלמד על הכלל או על בעבודות כבוד שיש

עליהם חוויב מיתה אף שלא כדרה, ומזה שיצאה זביחה מן הכלל ללמד שמחשבים מעובודה לעבודה, **חין** אם חשב בשעת השחיטה על עבודה אחרת שאותה עישה להם ע"ז חביב, למרות שעת השחיטה לא עשה לשון לשם ע"ז. **כפי הנזכר בבריתא**, שחט בהמה ע"ז לזרק דמה ולהקח רוחבה לשלם ע"ז, **דעת ר' יוחנן** שבחכמה אסורה בהנהה, **ולעיל** הבהיר מונתנותן כיון שאין מחשבה בשעת השחיטה על מעשה אחר אסורה את הבהמה. **ונוקטת הנגמ'**, **דעת ר' יוחנן** שלמד מאיסור פיגול בקדושים ממשחובים מעובודה, לא עצרך פטוק נסיך מ"ז'זובוב" ולכך צייא מן הכלל למד על חשבה מעובודה פנים, אלומ **לעיל** עדין ניתן לומר שצורך את הפסוק למד על חשבה מעובודה לעבודה, ואילו השחתייה יצאה מן הכלל למד על כל העבודות לחביב מיתה, אף על עבודות שעניינים כבוד. **שאל ר' פ'** שהר או ר' לר' יוחנן ציריך את הפסוק "וזובוב מיתה מעובודה לעבודה", שהר מפיגול למדانبגוי איסור הנגהן מן הבהמה ולא על חביב מיתה לנויב ע"ז. **מבחן וב** אחאר בריש דבר איקא, הר או ר' לר' לא ציריך פסוק לחביב מיתה שהרי כל מה שהחטו ר' לר' אמר שיר ברכבתה לבלבד. **אשוד לר' ר' אגד ואעריך ע"ז** בדאי שירב תקופה שרבו את

עינויים על הדף

האם "נעליים" הם בכלל שאר בגדים, והנפק"ם.

בabaRת המשנה דיני חיוב על ע"ז, סקילה באופנים של עובד, מזבח, מקטרין, חנוך, משתחווה, מקבלו לאלוה, אמר לו אליו אתה. אישור לא עשה, מגוף, חנשך, מכבד, מרוץ, מלביש, סר, מנעל, הנודר בשמו, או הנשבע בשם.

וְיַעֲשֵׂה תְּהִלָּתָךְ

ח疏ם כבוד השבת.

ע"ז עוד בשות' צץ אליעזר (ח"ז ב') שהאריך בnidzon, האם נעלמים בכלל
חלבוש. ובביא מהכף החיים (レス' סק'ח') שגם אם עולה מתחן דברי
ירושלים מי שמנין א"צ להחליף נעלמים מוחדרת לשבט, עכ"פ יש כאן מידת

אפשר שיצא נפק'ם לדינה, בשבט של תשעת הימים (מהה יבנה המקדש) שבת שצ'חבי' המ' (תקנא ס'ק') מנהג הגאון להחיליך כל המלבושים של שבת, שלא כדברי הרם"א שפסק שאון להחיליך כי אם מלבוש אחד. אפשר, דבר שיאנו חחתת חיוב השבת "שלא יהוה מלבושך של שבת כמלבושך של חול", ש מקום לדין אם ראוי להחילפו. או מאחר שכבר כך נהגו, שיש גלוייםichiותם לשבת, הרי זה "בד' שבת", ואין לנווג אובלות בגדיים, לפי דעת

האם מותר להשתחוות לכומר שיש לו שני וערב בבעדו וכד'?

לגביו עוסקת מלחמת רוחה או אהבה נחלקו אביו ורבעה, הוכחה אבוי "לא תשתתחו להם" זויקא לעובודה זורה יש איסור ולא לאדם, א"כ עשה עצמוני אלותות, ובויאה הבריטיא דוגמה מהמן, א"כ מוכיח אבוי שאסור לעובוד מיראה, שהרי המן השתחוו לו מלחמת פחד המלך, ודוגמ' לעובודה אסורה הבביהה הבריטיא מהמן. דחיה רבא, שהביביאו דוגמה מהמן לענן שעשה עצמוני אלותות, ובאמת בהמן לא היה אסור מלחמת שנגעעה מיראת המלך.

...בנוסף לארון הקודש בלב בית המקדש, קיימת תרומה מיוחדת – תרומה לארון הקודש (ה'א קצ'). כומר תקף או שר שיש לו צלם או שתי וערב קבעו בגדיו או בכובע, ובא יהודי נגדו לכבודו להשתוחת לו וליחסור מצנפתו

לכטotta קדי שיויכלו ללבך.
דעת שלא יכבדו בבעור התועבה שכגנו בפנוי, היה רגיל לכפול הסרבל
שאתי וערב קבוע להם בסרבוליים, כשהיא היהודים באים אצל אצלו בשבייל עסיקיהם
שהה בוינאי מכונה על הנכסים שהיו שם בפרואסן^ג, וכל אותן הרכמים
שבבעלם אפלאו אינה עבודה בהכרז. וכן זכוינו ביום חורפי שהקומו מפארואסן^ד
בכח^ה דחשתחויה היא מן העבודה שחייב עליה כרת ומיתות ב"ד כל ע"ז

מביא התרומות הדשן כתובות מהר"ר צחיק מאופנהיים שמותר להשתווין להם ולקיים מפייהם ולהסביר הכווע נגידיהם, מאחר שאנו עושין עצמן ע"ז אנים נבדים אלא מפני גודלן שהם שרירם, לא מפני שית וערב שלהם. הבאי ראה מהסוגא שלנו, והוא המהרי"י אופנהיים "מ"מ יעצים עינוי בכל יכלת, או יקוטן טרם בatoms". עיון יש בתרומות הדשן עז.

וזוד הביא התרומות הדשן מהאור זרוע (הלוות ק"ש) כתוב דאסור להשתחוות בחמודים בתפלתו כשהנכרי בא נגדו עם שתי עירב. וככה"ג אמרין פ"ק עד"ז
נפזרו לו מעתוו לפניהם ע"ז לא ישחה ויטלם, שנראה כמשמעותו לע"ז,
א) שפונה לאחריו או לפחות און כה"ג ואע"פ דברותה ומולקט מעתו שנתפזרו לו
שיפור ויש לו תלות שהוא שואה ומשתחוות בשביב צרכיו ולא בשביב הע"ז,
אעפ"כ אסור און נראת בגין השתחוויה. וה"ה בצלם בבדgo

"ע"ג דוש לתולות שבשביל הגזלה משתחו ולא שב سبيل הצלם לא שר".
 ט"ו ויל' דכשנתפזרו לו מעות ובשותה הוויל ולא שכיחי כלוי הא לשוחות להשתחוות בעין זה, ומאן דחזי ליה שוחה ומשתחוות לא מסיק אדעתיה שבשביל המעות או כדי לשחות שוחה, אלא סברו וזהו שלע"ז הוא משתחוות לשוחה טפי'ן האומות, אך בעין אינו נראה בגין ההשתחוות. אבל בណזון של שרים וכד' שרגילות להשתחוות לשולטונם, חשב שפר אינו נראה.

ישש מוגבל ויש מלכיש, הם ב' דברים נפרדים ודנו בנפק"ם באדם שהחביב להלביש אדם מסוים, האם מתחייב אף להעמיד לו גנליים. בנוסחא זו דנו כבר בעבר בבר' בג, וכן בכתובות סה, וכך רצינו בטור זה לביא את הדברים ונוסיף כי ראיית הסוגיא.

בגמ' בבר' נג הביא רב המנוגא ראייה לדבורי ר' ש ממשנה לבי' קיון חזקה בעבד לנו ולשון המשנה "כיצד בחזקה נעל לו מענויל או התיר לו מענויל או שחוליך כלוי אחריו לבית המרחץ והפשיטו והרחיצו סכו גרדוז והבלישו והגעילו והגבינו קנאא".¹ לכואורה מפואר כדברי לשון המשנה לפניו, שיש ב' דברים נפרדים "הבלישו" "הגעילו". אמן ברשב"מ (שם ד"ה והגעילו) כתוב שנכתב אגב הבלישו. אולם בשו"ת חיים שאאל (ח"א, ע), רצה לפנות משלו המשנה הנזכרת את ספיקו של השער אפרורים (הנ"ל "שות' סי' כד) האם אדם שהתחייב להלביש את חבורו, האם חייב אף לקנות לו מעליות. ורצח החיים שאאל, לפנות מדברי המשנה שיש ב' דברים לבוש והגעלה, ואין אחד מחזיב את השני. וופלפל בעניין.

אמרו בגמ' בכתובות (סח) אדם חייב לאשתתו ג' פעמים בשנה גנליים. ואמרה הגם, היה ומודובר על מקום הרים, שהנהגלו מותבלות מהר. והוסיף התנא להשווין, שיקונה לרוגל, מחמת שמחת החג.

בשנת תשע"ה שול אפרט (תל אביב) ובודאי אוון אוון נזקף מה שולן נגבי עוזר עין המלביש והמנעל, ואנו פועל עבדה אוון, עבור בלא תלעה. וממה שהוצרך לומר מונען, מוכך שאינו בכלל המלביש. ויש לדוחה. ע"כ.

בשו"ת רב פעלים (ח"ד אורח חיים סימן יג), השיב, שהסבירה מחייבות שאון המנע
בכל המלובשים שחייב אדם להחליף בגדיו לכבוד שבת. והוא לזה, שבברכת
מלביש רוחמים שבחרף בשרהירית, שנתקנה על המלובשים שאדם לובש, לא נכלל
בה המנעול, ולכן תקנו ברכה אחרת להנאת המנעול, והיא ברכת שעשה לי כל
רכבי. וזה הדוי לנוין זה.

וחכל מוקטן יש להראء באונה לזה קפירומשלמי שחתם נס"ז"ג, "לאו אוכחות דבר ונישא

ולדרביו הירח חוראכאר שירש עוויז לחתיליפ אט חטנעל לאיזור רבודה השורט. מהוי לה תרין סאנדלאן חד לחולא וחד לשבטה". הרו מפורש שאון צורץ יחד מנעלים לשbeta, אלא לובש בשbeta המנעלים של ימי החול. וזה ברו. עכotta".⁷ והנה בשית' הררב' ז' (הניל), הביא אף הוא את הראיה בדבריו הרוחשי, ואולם ראייה זו במחוליקת יסודזה. דעת הקרבן העדה, בbijורו הרוחשי הצעק, בנותותא. ריין, שלעולם אין הנגעה שיהיה לאדם ב' סוג מנעלים אחד לחול ואחד לשbeta. וכך הבין רבינו יוסף בעל הרב פעילם. אולם בבראו הפני משה בזאת הסוגיא, בתמיה. ריין, וכי אין דרך שלאדם יהיו ב' סוג מנעלים שנינעל אחד בשbeta ואחד בחול.

מוכחים רביון בצלאל זאב, מהטוגיא בכתובות, על המשנה (שם סד, ב) נונת לה מנעלים ממועד למועד. בירר רשי' (ד"ה ממוצע) מנעלים חדשים כל שלושת רגלים. וע"ז אמרו, שהנתנה עסק במקום הרם שהנעל מותבלה. ואגב השמייע הלכה, שיתן במועד חקמת שמחת הרגל, מוכיח הרב"ז פאכן, שלדעת הגבלי, אין צורך לתת הנעלים לכבוד שבת (בפירוש היה ונאה, שהראה מל מועדים, הרי אין סברא לומר שנעלים מתבלות בחודשי ניסן או ייר, יותר מאשר חנון כסלו טבת שבת אדר. ומודע לנו לה כי גלים בזמנן שהופרש בין פסח לשבעות הוא הפרש קצר, יותר מאשר סוכות לפסח. בהכרח יש ענן מלהנת געל בעושם, ממש איסוח'ו ע"ט. ובעקב האמור עירא, בראת במקומן שאינו של הרם, נונת לה דוג אחד בשעה לא יירח. ומוכח שלמד שאין עניין לחתן גונך בעוד שבת) במא"ב ההלכות שבת (ס' ורב) הביא את דין החולפת בגדיי לכבוד שבת, בסתם, ולא פירט את נושא הנעלים. מלבד שהביאו (סק"ה) בשם האר"ז "יל" וטובי שללא ולבש שבשת מכל מה שלבש בחול אפלו' חלקוק". נראה שיש עניין להחיליף נעלים לשבת. והנה לגבי איסור החזאה (ס' שא סעיף ט') בענין לצאת כבנעל לקיטוע וכו', הביא הרמ"א, ולא ילך אדם וחף בשבת במקום שאינו דרך לילך ייחף ולא יצא אדם בשבת כמו שהוא יוצא בחול בלתי דבר אחד שיזכור על ידו שהוא שבת ולא בא לחילוף. והביא המכ"ב (סקפ"ב), אף במקומות שביקשות החול הולכים ייחף, בשבת ולבש מנעלים, כדי שיזכור שהוא שבת. והביא מכ"ח, שיש בה עונג שבת. ומעתה, אם היה עניין להחליף מנעלים מיוחדים לשבת, אין זה קשור לעונג שבת, אלא לכבוד שבת. שחריר העונג מתייחס להה שאדם נהנה או לא. והכבד מתייחס לעצם מציאות השבת. כמו שכתב המכ"ב (ס' ורב) שארף אדם היושב בבייתו ייחיליף בגדיי